

nok være rimeligt, at Lovforslaget underkastes en kort Udvalgsbehandling. Jeg forbeholder mig derfor senere at foreslaa, at Lovforslaget henvises til Behandling i et Udvalg.

A. C. Mortensen: De gamle Pensionisters særlige Ønske er jo at blive ligestillet med dem, der er pensioneret efter Tjenestemandsløven af 12. September 1919. De kan ikke forstaa, at der skal sættes dette Skel pr. 1. Oktober, saaledes at de, der bliver pensioneret efter 1. Oktober 1919, bliver stillet paa en ganske anden Maade end de, der er pensioneret før denne Dag. De forstaaer ikke, at der, naar to Stats-tjenestemænd, der ellers staar lige, pensioneres paa hver sin Side af denne 1. Oktober, skal være saa stor Forskel paa deres Pension. Jeg kan kun beklage, at det ikke hidtil synes at have været muligt at skaffe Ensartethed, men de sagkyndige paastaar jo, at det er umuligt af praktiske Grunde — det er vel særlig de økonomiske, som den ærede Ordfører for Venstre nævnte. Det er selvfølgelig godt, at der er indført en lille Forbedring i Lovforslaget for de ældre Pensionisters Vedkommende, idet deres Pension yderligere forhøjes med 5 pCt. Og desuden er der jo, hvad den ærede Ordfører for Venstre omtalte, Bestemmelsen om, at det hidtil gældende Konjunkturtillæg gøres til et fast Tillæg. Det er en Bestemmelse, jeg hilser med Glæde, og som vil gøre Forholdene mere stabile for de gamle Pensionister. Derved bliver Konjunkturtillægget altsaa fremtidig en fast Bestanddel af Pensionen, og de pensionerede mister kun af Dyrtdstillægget, altsaa i samme Forhold, som Pristallet gaar ned. Jeg vil gerne i denne Forbindelse spørge den højtærede Minister, om man tør betragte dette Forslag som en lille *advis* om, at Ministeren ogsaa tænker paa at lade det tilbageværende Konjunkturtillæg for Tjenestemænd blive et fast Tillæg. Det ønsker og venter Tjenestemændene og sikkert med nogen Ret. Det er jo urimeligt, at begge disse Tillæg skal falde bort, det ene efter Pristallets Nedgang, og det andet ganske efter Regeringens og Rigsdagens Forgodtbefindende.

Saa er der Bestemmelserne om Understøttelser til Børn. I Pensionstillæg for Tjenestemandsenkers uforsørgede Børn gives nu 120 Kr., og Pensionen for forældrelose Børn er nu 150 Kr. Ministeren foreslaar at bibeholde det nævnte Pensionstillæg paa 120 Kr. og at forhøje Pensionen for forældrelose Børn fra 150 til

156 Kr. Jeg vilde meget gerne anbefale, at Børn efter Tjenestemænd, der er døde før 1. Oktober 1919, blev ligestillet med Børn efter Tjenestemænd, der dør efter 1. Oktober 1919. Det kunde vist ikke volde praktiske Vanskeligheder. Børn efter Tjenestemænd, som er døde efter 1. Oktober 1919, faar et større Tillæg, idet der ydes 180 Kr. for eet Barn og 330 Kr., hvis der er to Børn, o. s. v. Men Børn efter Tjenestemænd, der er døde før 1. Oktober 1919, skal nøjes med 120 eller 156 Kr. Det forekommer mig, at der ikke kunde være nogen praktisk Vanskelighed ved her at gennemføre Ensartethed, og de økonomiske Virkninger deraf vilde sikkert heller ikke være uoverkommelige.

Dernæst er der en meget kedelig Bestemmelse i Forslaget, nemlig den, at de, der har smaa Understøttelser paa 25—100 Kr., fremtidig ikke kan faa Understøttelsen forhøjet mere end til det firedobbelte. Det ser jo uhyre kulant ud, at man forhøjer Understøttelsen til det firedobbelte af det, der oprindeligt blev bevilget, og hvis dette Forslag var kommet straks, da man begyndte at lave særlige Love for disse gamle Pensionister, havde der sikkert ikke lydt nogen Indsigelse fra vor Side, men naar Staten nu i nogle Aar ved Love, vi har vedtaget for 2—3 Aar siden, har sikret disse Mennesker en saadan Understøttelse, at de nogenlunde kunde komme igennem dermed, forekommer det mig uheldigt nu at skære disse Understøttelser ned. Den ærede sidste Taler sagde, at man havde aldrig tænkt sig, at disse Understøttelser skulde blive saa store, som de nu er. Lad mig sige, at da vi behandlede dette Forslag i Lønningsudvalget, var Udvalget meget vel klar over Konsekvenserne deraf, og der blev ogsaa gjort opmærksom paa dem, men Ministeren sagde: Ja, men de Folk, som har disse smaa Understøttelser, trænger saa haardt, og deri havde han sikkert Ret. Udvalget bøjede sig for dette Argument, og man lod da disse Mennesker faa saa meget, at de nogenlunde kunde komme igennem dermed. Men nu efter 2—3 Aars Forløb at sige: Nej hør, nu skal I af med det — det, vi den Gang lavede, var galt —, forekommer mig uheldigt, og jeg forstaaer ikke, at det skulde være nødvendigt. Jeg tvivler paa, at vi bør følge Ministeren paa dette Punkt. Jeg vil derfor henstille, at man i Udvalget navnlig har Opmærksomheden henvendt paa dette Punkt.

Ministeren tænker sig at spare 1 Million her, men han vil ofre $\frac{3}{4}$ Million paa